

ת"פ 23834/09/11 - מדינת ישראל נגד רן רונן ברקאי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 23834-09-11 מדינת ישראל נ' ברקאי
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רן רונן ברקאי

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד נוגה מזור שגב

ב"כ הנאשם עו"ד עזר מבורך

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הסגת גבול פלילית, איומים ותקיפה סתם.

כנטען בכתב האישום מדובר באירוע שהתרחש ביום 3/3/11 בין הנאשם לבין המתלונן - לב ברדיצ'בסקי.

המתלונן פתח את עדותו בכך שסיפר כי הנאשם היה אמנם שכנו, אך התגורר בדירה בשכירות ולפיכך לא היו כל זכויות בנכס. הוא סיפר כי חרף זאת בחר הנאשם להתקין מצלמות בביתו.

ביום האירוע הוא עצמו לא נכח בביתו, אך אשתו התקשרה אליו וסיפרה כי הנאשם דופק על הדלת וכי כתוצאה מכך נשברו תמונות שהיו על הקיר. המתלונן הגיע אל הבנין וביקש להתקשר אל המשטרה, אלא שאשתו ביקשה שלא ייעשה כן. הנאשם עצמו קילל אותו ואמר "בן זונה אני אחתוך אותך".

המתלונן סיפר כי ישב ברכבו והתכוון לנסוע אל המשטרה על מנת להתלונן. הנאשם - כך תאר - נכנס לתוך רכבו מן הדלת השנייה, אחז בסוודר שלו והחל להכותו באמצעות אגרוף בראשו וכן נגח בראשו. הוא עצמו לא

נגע בנאשם, כך סיפר עד אשר הלה יצא מן הרכב. משיצא המשיך לצעוק כי המתלונן אנס את אשתו והרס את חייו והחל לבכות. בנו של המתלונן הוציא אף אותו החוצה ולאחר מכן הוא נסע אל המשטרה.

משהוטחה בו גירסת הנאשם, לפיה משנכנס אל רכבו, היכה בו המתלונן באמצעות חפץ כלשהו הגיב המתלונן וציין כי אינו יכול להכות את הנאשם שהוא בחור צעיר בן 27 בעוד המתלונן הינו בן 67 וכן כי גירסה זו בשקר יסודה וכי לנאשם לא היה מה לחפש כלל ועיקר ברכבו.

בחקירה הנגדית ציין המתלונן כי הנאשם התגורר במקום כשנה וכן ציין כי השכנים אכן כעסו על בעל הדירה עזרא בן יער, בשל התנהלותו במקום, לרבות חלוקתה של הדירה.

עם זאת הכחיש המתלונן כי אי פעם איים על בן יער או על מאן דהוא אחר. הוא אישר כי בן יער התלונן כנגדו במשטרה בטענה כי איים עליו והיה זה לאחר שפרצו לביתו של המתלונן וגנבו משם את אקדחו. ויחד עם זאת ציין כי למעשה, אין לו אקדח בשל שהפקיד אותו במשטרה ובהמשכה של החקירה הנגדית אישר כי הפקיד את האקדח במשטרה בעקבות תלונתו של בן יער בגין האיומים.

משהוטחה בו טענת ב"כהנאשם כי משיצא הנאשם ברכבו הוא היה חבול קשות בשל מעשיו של המתלונן ועל כן מיהר המתלונן אל תחנת המשטרה להתלונן כנגדו, השיב כי לא פגע באדם מעודו וכי התקשר אל המשטרה ושם נאמר לו כי עליו להגיע אל התחנה.

משהוטח בו ואף הוצג לו דו"ח פעולה של השוטרים ובו שעת הגעתם, כי ניידות משטרה הגיעו למקום ובכל זאת הוא עזב את המקום, השיב המתלונן כי כך נתבקש לעשות על ידי מי שענתה לשיחתו במשטרה.

משהוטח במתלונן כי הנה דווקא על הנאשם ניכרו סימני חבלה לאחר האירוע עמד על גרסתו כי לא היכה את הנאשם וכי הנאשם גרם חבלות אלה לעצמו..

בתשובה אחת השיב כי עליו עצמו לא ניכרו סימנים ואילו בתשובה הבאה השיב כי הראה אותם לשוטרת ואולם היא לא רשמה זאת .

משנשאל המתלונן מדוע לא סיפר בהודעתו במשטרה כי הנאשם הוא שגרם את חבלותיו לעצמו, כפי שמסר בבית המשפט, השיב: "אז מה? לא שיקרתי, לא מנסה לרמות איש, הבן אדם הזה כל הזמן אומר".

באשר לנושאים אחרים שלא מצא לספר עליהם במשטרה, השיב: "את חושבת שכל דבר נכנס לי בראש, אמרתי כל מה שיש אין לי מה לשקר".

לשאלת ב"כ הנאשם האם כשנכנס המתלונן לרכבו עמד הרכב, השיב המתלונן כי הרכב היה בנסיעה וכי הנאשם קפץ לתוכו וכי מיד תקף אותו והיכה אותו. הוא הכחיש את הטענה כי הנאשם נכנס לרכבו על מנת לשאול אותו מדוע נגע באשתו מספר ימים קודם לכן, כאשר היה עימה במעלית.

ב"כ הנאשם ביקש להגיש את הודעותיו של המתלונן במשטרה.

בהודעתו הראשונה מיום 5/3/11 בשעה 17.31 (נ/1) מסר המתלונן כי ברצונו להתלונן כנגד הנאשם ופרט הכיצד בנו הקטן של הנאשם מפריע את מנוחתו ברעש שהוא מקים וכי מאז שהעיר לנאשם ולאשתו על כך, אין הוא מדבר עימם ועוד פרט הכיצד התקין הנאשם מצלמות בכניסה לבנין ובסמוך לדלתותיהם ובשל כך פנה לתרבות הדיור. הוא סיפר כי יום קודם לכן בשעה 22.00 החל הנאשם לדפוק על הקירות המשותפים שלהם והרעיש בכוונה וכי אותו יום משחזר הביתה שמע אותו צועק בחדר המדרגות ומקלל ועל כן נכנס לאחד השכנים והתקשר אל המשטרה ושם נאמר לו כי עליו להגיע אל התחנה להתלונן. משיירד ונכנס לרכבו, קפץ הנאשם לתוך רכבו, משך אותו וניסה להוציאו מן הרכב וכן היכה באגרופיו בפניו של המתלונן. משאמר לו המתלונן כי יפנה למשטרה, החל הנאשם לצעוק כי הוא - המתלונן, אנס את אשתו והרס את חייו. המתלונן ציין לשאלת החוקר כי אינו זקוק לטיפול רפואי.

בהודעתו השניה מיום 3/3/11, כשעה וחצי לאחר הודעתו הראשונה (נ/2) נחקר המתלונן באזהרה בכך מספר ימים קודם לכן איים על אשת הנאשם וכי אותו יום תקף את הנאשם באמצעות חפץ כלשהו וגרם לו לחבלות.

לאחר, שעל פי בקשתו, נועץ הנאשם בעו"ד, מסר כי אותו יום התקשרה אליו אשתו ומסרה כי השכנים החלו לצעוק ולדפוק על דלתם. הוא חזר הביתה ושמע צעקות ואז התקשר אל המשטרה ונאמר לו להגיע אל התחנה. משנכנס לרכבו לצורך כך, נכנס לרכב גם הנאשם ואחז בו בחולצתו ונגח באמצעות ראשו בראש המתלונן, תוך שהוא צועק כי אנס את אשתו והרס את חייו. אח"כ רצה להמשיך ולהכות את המתלונן וצעק כי יהרוג אותו וכל זאת, לדברי המתלונן, בשל שיום קודם לכן הגיע אל הבית פקח של העיריה, בשל חריגות בניה שבנה בעל הבית של הנאשם ושב ופרט את מכלול הטענות שיש לו כנגד הנאשם וכנגד הרעש והלכלוך שהוא מקים בבנין.

הוא הכחיש כי שוחח כלל ועיקר עם אשת הנאשם וכי אינו עולה איתה במעלית. כן הכחיש כי תקף את הנאשם ברכבו ושב על גרסתו כי הנאשם הוא שתקף אותו מיד לכשנכנס אל הרכב וציין כי "הכניס לי אגרוף עם הראש שלו".

משנשאל המתלונן הכיצד איפוא נגרמו לנאשם חבלות בפניו ובראשו, השיב כי "אני לא יודע, אני לא נתתי לו מכות הייתי על ההגה, הוא יכול לעשות הצגה טובה, אולי הוא נתן לעצמו. מאז שהוא הגיע לבנין רק צעקות יש, הם שנה בבנין".

לשאלת החוקר הכיצד תקף אותו הנאשם פרט המתלונן כי הוא אחז בחולצתו, "נתן לו אגרוף עם הראש",

סטר לו בפניו ומשך אותו מחוץ לרכב.

הוגש דו"ח הפעולה של השוטר אשר הגיעה לבנין המגורים של הנאשם והמתלונן ביום האירוע (נ/3) עורכת הדו"ח רס"ל זהבה דבורקין אף העידה בבית המשפט, אולם לא היה בעדותה זו לתרום מעבר למופיע בדו"ח.

כעולה מדו"ח זה, הנאשם הוא שפנה למוקד המשטרה וההודעה הועברה אל צוות הסיור בשעה 17.29. צוות הסיור הגיע למקום בשעה 17.31 ופגש בנאשם היושב בפתח הבנין, אשר מסר לשוטרת כי כאשר ניסה לשוחח עם המתלונן לגבי שיחה שהיתה למתלונן עם אשתו כיומיים קודם לכן, תקף אותו המתלונן. השוטרת ציינה בדו"ח כי הבחינה בסימני חבלה על פניו של הנאשם: על המצח בצד ימין נפיחות ודימום ואף בפנים מתחת לעין באזור הלחי יש סימנים של מכות בצבע אדום. הנאשם סיפר לשוטרת כי ראה את רכבו של המתלונן יוצא וכאשר עצר הרכב הוא נכנס אליו, על מנת לשוחח עם המתלונן באשר לשיחה שהיתה לו עם אשתו. המתלונן תפס אותו ביד אחת ובידו השניה הרים חפץ מזכוכית והיכה אותו בראשו ובפניו. לאחר זמן מה חזר המתלונן מתחנת המשטרה לאחר שהגיש תלונה כנגד הנאשם. הנאשם פונה לבית החולים והמתלונן הובל כחשוד לתחנת המשטרה.

הוגשו שתי ההודעות אשר מסר הנאשם במשטרה.

הודעתו הראשונה (ת/2) נגבתה ביום 3/3/11 בשעה 17.55 על ידי רס"ל דבורקין היא השוטרת שהגיע למקום האירוע, כאמור לעיל.

בהודעתו סיפר הנאשם כי אשתו סיפרה לו על שיחה שהיתה לה עם המתלונן כיומיים קודם לכן במעלית ובמהלכה נשמעו דברי איום מפי המתלונן. על כן ירד מן הבנין ומשהבחין כי המתלונן נוסע ברכבו, חסם את דרכו, אלא שהמתלונן המשיך בנסיעה ובשניה האחרונה הוא הצליח לזוז. הוא דלק אחרי רכבו של המתלונן וכשזה עצר, פתח את דלת הנוסע ברכב ונכנס אל הרכב על מנת לשוחח עימו אודות השיחה שהיתה למתלונן עם אשתו. המתלונן הציע לו לצאת מן הרכב, אלא שהנאשם ביקש לדעת את שהתרחש בשיחה ואזי אחז המתלונן בידו האחת מסביב לצווארו של הנאשם וביד השניה הוציא חפץ מזכוכית שהיה בדלת הנהג והחל להכותו בראשו ובפניו. החוקר ציין כי אכן על פניו של הנאשם ועל קרקפתו ניכרים סימני חבלה, לרבות סימני דם. לאחר שהיכה אותו המתלונן, יצא הנאשם מן הרכב והתקשר אל המשטרה.

הודעתו השניה של הנאשם נגבתה באזהרה ביום 4/3/11 (ת/1) ובה מסר כי הוא זה אשר הותקף על ידי המתלונן וכי כך מסר בהודעתו הראשונה וכי אף השוטרים הבחינו כי הוא חבול. הוא צרף את הדו"ח הרפואי מבית החולים. הנאשם ציין באופן חד משמעי כי המתלונן משקר בדבריו וכי מדובר באדם אלים הרב עם כל השכנים והכל מפחדים ממנו. הוא ציין כי כשהיה ברכבו והמתלונן תקף אותו כל שעשה היה ניסיון להדוף אותו ממנו, שכן כל שרצה מן המתלונן היה לשוחח עימו באשר לשיחה שקיים עם אשתו. הנאשם אישר כי לא שאל את רשותו של המתלונן להיכנס לרכבו, אך ציין כי עשה זאת רק על מנת לשוחח עימו.

בבית המשפט סיפר הנאשם כי גר בדירה זו בשכירות וכי נודע לו לאחר שנכנס לדירה כי בעל הבית והמתלונן מסוכסכים מאוד עקב כך שבעל הבית חילק את הדירה.

עוד סיפר הנאשם כי אשתו סיפרה לו כי יומיים טרם האירוע עלתה עם המתלונן במעלית והוא הביע מורת רוחו מן הרעש שהם מקימים ומהתנהלותם וכן השמיע דברי איום ואף נגע פעמיים בחזה.

הנאשם ירד מביתו, לדבריו על מנת לרכוש לאשתו דבר מאפה ואז הבחין במתלונן יוצא ברכבו, הוא אמר לו כי ברצונו לשוחח עימו ונכנס לרכבו והסביר לו את אשר סיפרה לו אשתו. לדברי הנאשם אותו רגע "קפא" המתלונן וביקש ממנו לצאת מן הרכב, הוא השיב לו כי ייצא אולם ביקש לדעת האם הדברים נכונים. הנאשם סיפר כי המתלונן נלחץ, הדף אותו ביד ימין ובאמצעות בקבוק בושם היכה אותו מספר פעמים. מישהו, שאינו יודע מיהו, הוציא את הנאשם מן הרכב והוא צעק לאנשים שהיו במקום כי יעצרו את המתלונן כיוון שהוא הטריד מינית את אשתו. הוא ציין כי אינו זוכר את אשר ארע, אלא שהגיעה משטרה וכי פונה מן המקום באמבולנס. הנאשם הבהיר מה היו הנזקים הגופניים שנגרמו לו כתוצאה מאירוע זה וכן נזקים נוספים אישיים, תעסוקתיים ועוד.

בחקירה הנגדית עמד הנאשם על כך כי לא היה מסוכסך עם המתלונן. הוא אישר כי המתלונן אמנם פנה אליו כפעמיים בענין המוזיקה הרועשת אך הוא לא ייחס לך חשיבות גודלה.

הנאשם ישר כי הוא זה אשר הזעיק את המשטרה וכי מסר למוקד כי ישנו אדם אשר הטריד את אשתו כרשום בדו"ח הפעולה נ/3. הוא אישר כי אכן בהודעה זו לא מסר כי המתלונן תקף אותו וכי עשה כן בהודעתו.

אם כך, הטיחה בו התובעת, הכיצד כאשר הגיע השוטרת למקום לא מסר לה דבר וחצי דבר על הטרדתו של המתלונן את אשתו ועל נגיעות בחזה. הנאשם השיב על כך כי אותה עת כבר היה על הרצפה מסוחרר כשראשו זב דם והיה עסוק בתקיפתו על ידי המתלונן. התובעת חזרה והקשתה על הנאשם בכך שלא מסר דבר על תקיפתו על ידי המתלונן לא בהודעתו במשטרה ולא לשוטרת שהגיעה למקום אלא רק לאחר, שלטענתה, התעשת, וחשב על הדברים, מסר אותם בהודעתו במשטרה.

(יצויין לענין זה - כי בדו"ח הפעולה של השוטרת נ/3 היא כן מציינת מפי הנאשם את תלונתו כי המתלונן תקף אותו והיכה אותו בראשו ובפניו. - ע.ר.).

הנאשם עמד על כך כי גרסתו נכונה וכי אותה עת כאשר הגיעו שוטרים למקום מצבו הגופני היה בכי רע, עד כי הם עצמם הזעיקו אמבולנס למקום על מנת שיפנה אותו לבית החולים.

עוד טענה התובעת כנגד הנאשם כי הנה במשטרה מסר כי המתלונן היכה אותו באמצעות חץ מזכוכית ורק עתה בבית המשפט סיפר לראשונה על בקבוק בושם. הנאשם מסר כי למיטב זכרונו מסר פרט זה לחוקר.

משהטיחה בו התובעת כי למעשה פגש במתלונן עוד קודם לכם בבנין ורק מששמע ממנו כי פניו של המתלונן למשטרה, רדף אחריו ונכנס לרכבו. הנאשם הכחיש את הדברים האלה מכל וכל וציין כי פגש את המתלונן כאשר ירד למטה, לגבי צעקות, השתוללות ושבירת דברים בבנין, שאף אותם הכחיש, התריס במתלונן וביקש כי יוכיח את הדברים ויראה כי אכן כך קרה.

משהטיחה בו התובעת כי סתר עצמו שכן סיפר שירד לרכוש לאשתו דבר מאפה ובה בעת סיפר כי ירד לפגוש במתלונן וכי על כל פנים לא סיפר דבר על המאפה במשטרה, ציין הנאשם כי לא מסר פרטים קטנים כאלה.

הנאשם שב והבהיר כי נכנס לרכבו של המתלונן על מנת לשוחח עימו ולהבהיר את הדברים ולשאלת התובעת הסביר כי לא פנו להתלונן במשטרה אודות שיחת המתלונן עם אשתו כיוון שאשתו אינה מעוניינת להתלונן במשטרה. הוא עמד על כך שבהיותו ברכבו של המתלונן לא תקף אותו, אלא הדף אותו בלבד על מנת להתגונן. משהטיחה בו התובעת כי הוא הוצא מרכבו של המתלונן כיוון שתקף אותו, השיב כי לא כך הם פני הדברים וכי הוא הוצא מן הרכב לאחר שהוא זה אשר צעק מכאב.

עוד הטיחה התובעת בנאשם כי הנה הגם שמסר שבבית החולים הובהר לו כי בנוסף לחבלות הנזכרות, הוא נפגע גם בלסתו וכי המסמכים אינם מלמדים כך, הוא השיב כי כך נאמר לו בבית החולים.

הנאשם הכחיש כי צעק בחוץ שהמתלונן אנס את אשתו, אולם אישר כי צעק בקול גבוה מאוד כי המתלונן הטריד מינית את אשתו. לשאלת התובעת השיב כי למיטב זכרונו מסר את הדברים אף לחוקר המשטרה וכן לשוטרת אשר הגיעה למקום.

מששבה התובעת והטיחה בו כי לא היה במקום חפץ חד כלשהו וכי את בקבוק הבושם העלה לראשונה אך בבית המשפט, התריס כנגדה הנאשם הכיצד לא היה במקום חפץ זכוכית, כפי שמסר ואם כך הם פני הדברים, הכיצד נחבל כפי שנחבל.

או אז הטיחה בו התובעת כי הדבר תואם את תלונת המתלונן, לפיה הוא נגח בו בראשו. על כך השיב הנאשם כי מיקום החבלות בראשו אינו מתאים לכך.

הוגשה תעודה רפואית מחדר המיון בעניינו של הנאשם (נ/4) וממנה על הכי הנאשם התלונן על כך שנחבל בראשו בשל שהותקף. נמצאה רגשיות בקרקפת ללא סימני בחלה ורגישות במקום נוסף. כן נבדק הנאשם על ידי מומחה לפה ולסת וסיפר לו כי הוכה בפניו ובראשו באמצעות עצם קהה. הוא התלונן על כאבים בצד ימין של פניו וכן על סחרחורות ובחילות. בבדיקתו נמצא חתך שטחי במצח בקו השיער. הגם שלא נמצאו שברים או חבלות בפנים הומלץ על כלכלה רכה למשך שבוע וכן חימום הפנים, כמו גם על נטילת נוגדי כאבים והמשך מעקב בקהילה.

ברשימת עדי התביעה הופיע עד תביעה נוסף, אשר כפי שהובהר היה נוכח במקום, אם באירוע כולו ואם בחלקו - הדבר לא הובהר.

כך או כך, עד זה, נפטר למרבה הצער, עוד בטרם החלה שמיעת ההוכחות ועל כן לא הובאה עדותו בפני בית המשפט.

עדותו של המתלונן עומדת מול עדותו של הנאשם ויש לבחון איזו מהימנות יש לייחס לגרסאות אלה והאם ניתן להעדיף האחת מהן על פני רעותה.

עדותו של המתלונן מעלה לא מעט תמיהות.

באשר לרקע לסכסוך ביניהם העלה המתלונן מספר גרסאות אשר לא עלו בקנה אחד זו עם זו. הוא סיפר על כך שאשתו היא שהתקשרה אליו וסיפרה שהשכן, דהיינו הנאשם דופק על דלתם, וכי כתוצאה מכך נשברו תמונות. לא הובאה כל ראיה באשר לנזק שנגרם בבית.

בהודעותיו במשטרה נמסרו שתי גרסאות. בהודעתו הראשונה נמסר כי הוא זה אשר הגיע אל הבית ושמע את הקללות והצעקות של הנאשם ועל כן התקשר אל המשטרה ולאחר מכן עשה דרכו אליה. ובהודעתו השנייה מסר כי אשתו התקשרה אליו. בבית המשפט אף סיפר במקביל לתיאורו את השיחה מאשתו, כי למעשה הינו מסוכסך מזה זמן רב עם בעל הבית של הנאשם ובהודעתו במשטרה, טרם שסיפר על האירוע נשוא החקירה, הרבה ופרט על התנהלותו של הנאשם באופן שהוא מקים רעש ומטריד את מנוחתו.

המתלונן ציין כי התקשר אל המשטרה ונאמר לו כי עליו להגיע אל התחנה על מנת למסור תלונתו ואולם דבר קיומה של שיחה מוקדמת זו לא הוצג בפני בית המשפט.

בהודעותיו שבמשטרה אף חל שינוי באשר לאופן תקיפתו של הנאשם אותו. ראשית טען כי הנאשם היכה אותו באגרופיו ולאחר מכן טען כי הנאשם נגח בו ואזי יישב את הסתירה בעצמו בכך שתאר זאת כאגרוף באמצעות ראשו....

ככלל, היתה עדותו של המתלונן מבולבלת ורצופת האשמות באשר לאחרים כי הם משקרים.

בעיקר לא יכול היה להסביר את החבלות שנגרמו לנאשם עצמו וסוף דבר טען כי הנאשם גרם אותו לעצמו.

על כן, לא יכולתי לסמוך על עדותו של המתלונן ולהעניק לה מהימנות.

עדותו של הנאשם נתמכה אמנם בתעודה הרפואית ויש בכך כדי לאמת את גרסתו באמצעות ראיה חיצונית ואובייקטיבית והיא נתמכת גם בגרסתה של השוטרת אשר הגיעה למקום ושמעה ממנו את גרסתו וכן הבחינה

בחבלותיו ועם זאת, אף גרסתו שלו מעלה תמיהות.

הגירסה אשר נמסרה לשוטרת אינה הגירסה המלאה אשר מסר הנאשם לאחר מכן בבית המשפט והשמיט ממנה לא מעט פרטים מהותיים.

הנאשם טען כל העת כי האשים את המתלונן אך בהטרדתה של אשתו ולא טען מעולם כי המתלונן אנס את אשתו ואולם דו"ח הפעולה של המשטרה, שהינו ראיה חיצונית ואובייקטיבית מעלה כי הקריאה למוקד הייתה של אדם המודיע כי אדם תקף ואנס את אשתו, באופן שיש בו כדי לתמוך דווקא בגרסת המתלונן בנקודה זו.

כן נפלו סתירות לא מעטות באשר לגרסתו של הנאשם בכל הנוגע לנסיבות יציאתו מן הבית ופגישתו את המתלונן, בין אם תכנן זאת ובין אם היה זה באקראי, בין אם חיפש אחריו ובין אם יצא לרכוש לאשתו דבר מה, מאפה, על פי אחת הגרסאות או מיץ ענבים על פי אחרת וכיו"ב.

על כן, גם לגרסתו של הנאשם לא יכולתי להעניק את מלוא המהימנות.

במצב דברים זה משעומדות מול בית המשפט שתי גרסאות אשר אין הוא מעניק מהימנות למי מהן ואין הוא יכול להעדיף האחת מהן על פני השניה, הרי שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

יש בקביעה זו כדי להביא לזיכויו מחמת הספק של הנאשם מן העבירות של תקיפה סתם ואיומים אשר יוחסו לו בכתב האישום.

לנאשם יוחסה בכתב האישום עבירה נוספת והיא עבירה של הסגת גבול פלילית.

סעיף 447(א) לחוק העונשין קובע כך:

"העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו...

...(1)

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין."

אין חולק כי הנאשם נכנס לרכבו של המתלונן בלא לבקש קודם לכן את רשותו של המתלונן לעשות כן. אף הנאשם אינו גורס אחרת. נחלקו ביניהם הדעות האם קפץ הנאשם לתוך רכבו של המתלונן בעת שזה היה בנסיעה, כפי שטען המתלונן, או שמא נכנס הנאשם לרכב, בעת שהרכב עצר, כפי שטען הנאשם, ברם כך, או כך, הרי שהנאשם נכנס אל הרכב, ולא ביקש רשות לעשות כן מלכתחילה.

טענת המתלונן כי הנאשם נכנס אל רכבו על מנת לאיים עליו ולתקוף אותו לא התקבלה כאמור לעיל והנאשם זוכה מחמת הספק מעבירות אלה, ועל כן אין לקבוע כי הנאשם נכנס אל הרכב על מנת לעבור עבירה.

נותרה גירסת הנאשם, לפיה נכנס אל רכבו של המתלונן על מנת לשוחח עימו ולוודא עימו את טענתה של אשת הנאשם באשר לשיחה ולמעשים אשר התבצעו במעלית.

נשאלת השאלה האם יש במעשה כזה כדי "להקניט" את הנאשם, כנדרש בהוראת החוק לעיל.

כניסתו של הנאשם לרכבו של המתלונן אשר נעשתה שלא ברשותו של המתלונן היא כניסה שלא כדין לרכב.

ראה לענין זה את ספרו של המלומד קדמי: "על הדין בפלילים" עמ' 989 - 991 והאסמכתאות הנזכרות שם.

ובאשר ליסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו, הרי על הדבר להעשות מתוך מטרה, להפחיד, להקניט או להעליב... ועל כן מדובר בעבירה התנהגותית מטרית וראה לענין זה ע"פ 2831/95 אלבה נ. מ"י.

נקבע כי משמעותו של המושג "להקניט" רחבה וכוללת "תחושת אי נוחות", "מורת רוח", "פגיעה בפרטיות" ועוד. וכן נקבע כי עצם כניסתו של אדם לרשותו של אחר בלי הסכמתו ובניגוד לרצונו, עלולה דרך כלל להרגיזו.

ועל כן, היה בכניסתו של הנאשם לרכבו של המתלונן משום הקנטתו של המתלונן.

בוודאי שהיה כך, לאחר, שגם על פי גרסת הנאשם, ביקש ממנו המתלונן לצאת מן הרכב ואילו הוא לא עשה כן אלא עמד על דעתו כי קודם לכן יקבל את תגובת המתלונן לשאלתו.

ובכך, אפילו יטען כי כניסתו לרכב הייתה כדין, הרי שעל פי סעיף 447(א)(2) עבר מאותה עת עבירה של הסגת גבול.

העולה מכל האמור לעיל כי הנאשם זוכה מחמת הספק מהעבירות של תקיפה סתם ואיומים אשר יוחסו לו בכתב האישום והורשע בעבירה של הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין.

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 22.12.14 בבית משפט השלום ברחובות.

לנאשם הודע מועד הדין וכן חובתו להתייצב.

חתימה

ניתנה היום, י"ג תשרי תשע"ה, 07 באוקטובר 2014, במעמד הצדדים